

man andre Steder, efter min Mening i øvrigt i overdreven Grad, har pousseret den frem. Hollænderne vide meget godt, hvad de gøre, det er et godt gammelt dansk Ord, og de falde ikke paa at give en særlig Eksportpræmie, naar de ikke have nogen Grund til at mene, at de faa det vel og godt igen. Det samme gælder om Frankrig og Tyskland, i det hele er det de Samfund, som pleje at se sundt og naturlig paa de økonomiske Forhold, der ganske særlig have søgt at bringe denne Industri frem. Men siger jeg ikke, at vi direkte skulle gaa i disse Landes Fodspor og gaa til en lignende stærk Fremme af denne Industri, men vi skulle sørge for, naar vi faa overser en saadan Konfurrence som den, der i disse Aar er oppe udefra, at vi da indrette os saaledes, at vi ikke blive slaede ned i den Mellemtid, hvor den stærke Bestyttelses Principper andet Steds faa Lov til at gøre sig urimelig gældende. Jeg har sagt, at jeg ikke er helt tilfreds med det Resultat, man er kommen til her i Lovforslaget, men jeg finder dog Lovforslaget betydelig bedre nu, end det var paa sit første Stadium, hvor det, hvis det var blevet til Lov, som det foreslaa, fuldstændig vilde have dødsdomt denne Industri. Nu er der dog i ringe Maal holdt Haanden over den, men langt fra ud over rimelige Grænser og efter min Mening snarere i mindre Grad, end man kunde ønske. Jeg mener, at det, der skal være Maalet for os paa dette Punkt, er ikke at gaa videre i vor Bestyttelse, end at vi holde Industrien oppe for vor eget Marked, saa længe den her har abnorme Tilstande, at bekæmpe fra den øvrige Sukkerproducerende Verden. Men til denne Grænse skulle vi gaa, om det saa ogsaa skulde koste os noget. Det erede Medlem sagde, at vi kom til at give 110,000 Kroner om Aaret for at holde denne Industri oppe, jeg vil sige, at om vi ogsaa skulde give adskilligt mere, kunde vi ganske rolig gøre det, fordi den i det hele yder et Plus til vor Samfund, og naar vi derfor ad denne Vej bevare for Landet de 8, 10, 12 Millioner Kroner, som vor årlige Sukkerforbrug repræsenterer, saa kan et direkte Offer af et Par Hundrede Tusinde Kroner årlig i nogle Aar være meget vel anvendt. Det var nærmest for at imødegaa den efter min Mening forfærdte Opfattelse, at vi ofrede for meget for Sukkerindustrien, og i det hele for at lægge et godt Ord ind for denne, at jeg ønskede at tage Ordet, og jeg har gjort det i Haab om, at Lovforslaget til Sjøe Behandling muligvis kunde blive endnu noget forbedret fra, hvad det allerede er blevet.

Der er jo foregaaet en ikke uvæsentlig Forbedring fra første til anden Behandling. Men jeg kan dog ikke tage Ordet ved denne Lejlighed uden at udtale mig om Lovforslaget i sin Helhed, idet jeg jo er bleven indirekte opfordret dertil af forskellige erede Talere, der ligesom have antydet, at dette Forslag maatte stride mod Betragtninger, jeg tidligere havde fremført, da Ol- og Brændevinsloven var for. Jeg vil da sige, at jeg gaar ganske rolig med til at fremme dette Lovforslag, om end ikke med den Begejstring i og for sig lige overfor denne Statteomlægning, som adskillige andre have udtalt, thi jeg kan ikke se andet, end at forfællige af de Indvendinger, som fra Modstandernes Side blive gjorte, virkelig have deres Berettigelse. Jeg kan ikke se bedre, end at vi ved at tage Skatten bort fra Sukker og Petroleum fuldt saa meget lette de Byrder, der bæres af de velslaende, som de Byrder, der bæres af de ubemidlede, og omvendt, at vi ved at lægge en Skat paa Ollet i ethvert Fald i lige saa stort Maal komme til at berøre de ubemidlede som de bemidlede. Jeg kan heller ikke se andet, end at vi ved at tage Sukker skatten bort tage en Byrde bort som bæres nogenlunde ligelig af By og Land, og lægge Skat paa et Objekt, der i væsentlig Grad bæres af Byerne. Ingen af de Dele er noget, der særlig tiltaler mig, men derfor kan jeg dog godt gaa med til denne Statteomlægning, fordi den Byrde, vi lægge paa Byerne, og ialtsaa i dette Tilfælde ogsaa paa de ubemidlede, have vi efter min Mening Lov til at paalægge. Jeg ser ikke nogen Ulykke i, om de, som komme til at bære Byrden, naar denne Skat bliver til Virkelighed, skulle komme til at indstrænke deres Forbrug noget. Saa længe Ol-skatten ganske væsentlig gaar ud paa at lægge Skatten paa alkoholholdigt Ol, er den saa retfærdig i sin hele Bund, at jeg godt kan gaa med til den trods de Indvendinger, der ere gjorte, og som jeg selv har fremdraget, thi jeg ser som sagt ingen Ulykke i, at den enkeltes Forbrug bliver formindsket saa meget, at det, der bliver tilbage, bliver kompenseret ved de andre Lettelse, som der er Tale om at bringe. Og jeg kan saa meget bedre gaa med hertil, som jeg deler den samme Betragtning, der før fremkom fra det erede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Svendsen). Han fremdrog jo en Del Udtalelser af Totalafholdsmænd, som gik ud paa, at naar vor Spiritusforbrug var blevet forøget i de sidste Aar, var det væsentlig paa Ollet, det